

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 395/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. V., S., zastúpeného advokátkou JUDr. H. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 NcC 14/2010 z 23. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. V. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2010 doručená sťažnosť Ing. Š. V. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie základného práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu

v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 NcC 14/2010 z 23. júna 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

2. Sťažovateľ uviedol, že *„je účastníkom súdnych konaní vedených na Okresnom súde Poprad (ďalej len „okresný súd“), č. k. 8 C 504/200, ktoré bolo začaté na základe mnou podaného návrhu, ďalej konaní č. k. 11 C 1271/00, 11 C 1215/00 a 13 C 522/01.*

V konaní som podaním doručeným Okresnému súdu... dňa 20. 05. 2010 vzniesol námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi vo vyššie uvedených veciach.

Zákonný sudca vo svojom vyjadrení k námietke zaujatosti uviedol, že má ku mne ako účastníkovi negatívny vzťah a aj sám vzniesol námietku zaujatosti a žiadal, aby bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci.

Napriek vyššie uvedenému stavu, Krajský súd..., ako súd príslušný na rozhodnutie o námietke zaujatosti, rozhodol tak, že konajúci sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Uznesenie mi bolo doručené dňa 08. 07. 2010.“.

3. Podľa názoru sťažovateľa *„Takéto rozhodnutie je vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti absurdné a v rozpore s právnym poriadkom SR. Odôvodnenie rozhodnutia je nelogické a rozporné. Krajský súd uvádza, že dôvody sudcom uvedené sú nedostačujúce na jeho vylúčenie, pretože od sudcu je nutné vyžadovať určitú odolnosť aj voči prejavom nespokojnosti účastníkov a ďalej dôvodí Ústavou garantovaným právom na zákonného sudcu.“.* Sťažovateľ tvrdí, že *„rozhodnutím Krajského súdu... zo dňa 23. 06. 2010 sp. zn. 2 NcC 14/2010 došlo k porušeniu môjho základného práva garantovaného Ústavou SR a to práva nezávislého a nestranného sudcu...“.*

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... Základné právo sťažovateľa, právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, zaručené ustanovením článku 46 Ústavy... bolo uznesením Krajského súdu... zo dňa 23. 06. 2010 sp. zn. 2 NcC 14/2010, porušené.

... Ústavný súd zrušuje uznesenie Krajského súdu... zo dňa 23. 06. 2010 sp. zn. 2 NcC 14/2010 a vec vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

... Porušovateľ je povinný sťažovateľovi nahradiť trovy súdneho konania.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav

takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

9. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd nerozhodol o vylúčení zákonného sudcu z prerokovania a rozhodnutia jeho vecí (ako aj z ďalších ním označených vecí) napriek tomu, že v predmetnom konaní existovala dôvodná pochybnosť o zaujatosti zákonného sudcu v dôsledku procesných pochybení okresného súdu v týchto konaniach a sám zákonný sudca „*ako konajúci sudca*“ vzniesol námietku zaujatosti a žiadal, aby bol z prerokovania a rozhodovania vylúčený; teda predmetom sťažnosti je namietané porušenie označeného základného práva uznesením krajského súdu sp. zn. 2 NcC 14/2010 z 23. júna 2010.

10. Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej veci (rozhodovanie o námietke zaujatosti) nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdiť, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o sťažovateľovej námietke zaujatosti uznesením sp. zn. 2 NcC 14/2010 z 23. júna 2010 sú zlučiteľné s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy.

11. Krajský súd namietaným uznesením vo veci sťažovateľa proti žalovaným J. F. a spol. (6 žalovaných) o zaplatenie sumy 7 784,11 € s prísl. o sťažovateľovej námietke zaujatosti rozhodol, že „*Sudca JUDr. Š. Z. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí 8 C 504/2001 Okresného súdu...*“. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol:

„*Písomným podaním doručeným Okresnému súdu... 20. 5. 2010 vzniesol žalobca námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi. Uviedol, že vo veciach sp. zn. 8 C 504/01, 11 C 1271/00, 11 C 1215/00 a 13 C 522/01 podáva návrh na vylúčenie sudcu JUDr. Š. Z., ktorý uvedené veci prejednáva... so zreteľom na pomer sudcu k uvedeným veciam i k účastníkom konania - žalobcovi (spôsob osobného jednania), pre značne dlhý čas konania i procesné pochybenia v uvedených veciach. Vo veci 8 C 504/01 bol podaný návrh dňa 21. 6. 1999 a podľa uznesenia Krajského súdu... zo strany súdu došlo k procesnému*

pochybeniu. Vo veci sú opakovane žiadané podklady k osobe, ktorá nie je účastníčkou konania a nie je v možnosti žalobcu tieto predložiť ...

Zákonný sudca JUDr. Š. Z. vo vyjadrení k námietke zaujatosti uviedol, že ... v uvedenej veci... bol vyhlásený konkurz... a tento bol zrušený... pre nedostatok majetku... Tvrdenia žalobcu ohľadom vedenia konania sú prinajmenšom nepravdivé vo vzťahu k uvedenému obdobiu. Ako konajúci sudca konal primerane, pričom bolo to závislé od spolupôsobenia účastníkov, teda ich účasti na pojednávaniach. Sám právny zástupca žalobcu i žalobca v roku 2008 z dôvodu hospitalizácie sa nemohol zúčastniť pojednávania, preto tieto jeho tvrdenia nemožno považovať za hodnoverné a neodrážajú stav konania podľa spisu. Tvrdenia žalobcu v ním vznesenej námietke objektívne vyvolávajú uňho ako konajúceho sudcu negatívny vzťah k žalobcovi, keďže tento neobjektívne napadá sudcu v súvislosti s rozhodovaním v tejto veci. Preto tieto tvrdenia... vyvolali u sudcu stav zaujatosti voči žalobcovi, závažným spôsobom spochybnili jeho nestrannosť, ktorý stav nastal po oboznámení sa s obsahom podania žalobcu. Uvedený negatívny postoj sudcu vyvolaný žalobcom znásobuje fakt, že uvádza aj ďalšie veci 11 C 1271/00, 11 C 1215/00 a 13 C 522/00, v ktorých koná. Z uvedených dôvodov ako konajúci sudca vznáša námietku .zaujatosti. Na základe uvedených skutočností žiada, aby bol z prejednávania a rozhodovania vylúčený v zmysle § 15 O. s. p. Uvedené skutočnosti objektívne zakladajú dôvod na jeho vylúčenie. Zároveň súhlasí s pridelením veci inému sudcovi...

Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach ...

V záujme zabezpečenia nezávislosti a nestrannosti súdnictva, vec patriacu do právomoci súdov prejednáva zákonný sudca, ktorým je sudca, ktorému bola vec pridelená ha vybavenie v súlade s platným rozvrhom práce príslušného súdu. Tak, ako sudca nemá právo vyberať si vec, ktorú bude rozhodovať, nemajú ani účastníci právo vyberať si sudcu zodpovedajúceho ich predstavám. Sudca, ktorému bola vec pridelená, je povinný v nej konať až do jej právoplatného skončenia. Vec mu môže byť odňatá len výnimočne nadriadeným súdom za splnenia zákonných podmienok.

Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vo veci predpokladá takú situáciu, že možno mať pochybnosti o tom, že sudca i pri vynaložení úsilia o objektívne posúdenie

veci nemôže byť nestranný vo vzťahu k účastníkom, ich zástupcom alebo bude mať záujem na určitom meritórnom ukončení konania.

Takúto situáciu predpokladá najmä príbuzenský vzťah k účastníkom alebo ich zástupcom priateľský alebo nepriateľský pomer k týmto osobám, osobný alebo ekonomický záujem na určitom ukončení veci a podobne. Musí však ísť o okolnosti vyvolávajúce dôvodnú obavu, že by sudca nemohol objektívne a spravodlivo vec posúdiť.

Podľa článku 48 ods. 1 Ústavy... nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Týmto sa rozumie sudca, ktorému bola vec pridelená v súlade s platným rozvrhom práce príslušného súdu a tento je povinný v nej konať až do právoplatného vybavenia. Vec mu môže byť odňatá len výnimočne nadriadeným súdom za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 14 ods. 1, § 15a, § 16 ods. 1 O. s. p., alebo s jeho súhlasom, predsedom súdu podľa § 15 O. s. p.

Z obsahu podania žalobcu vyplýva, že námietka zaujatosti vyplýva len z jeho subjektívneho pocitu existencie pomeru sudcu k účastníkovi konania a súčasne z nespokojnosti s postupom sudcu pri prejednávaní predmetnej veci.

Účastníkovi konania zákon nepriznáva možnosť žiadať o vylúčenie sudcu len z dôvodov, že postup, akým sudca konanie vedie a akým spôsobom hodnotí dôkazy, nie je v súlade s jeho predstavou. Spôsob hodnotenia dôkazov a postup súdu v konaní o prejednávanej veci je upravený v procesných predpisoch.

Vo vzťahu k vyjadreniu zákonného sudcu JUDr. Š. Z., ktorý žiadal o svoje vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci z dôvodov ním uvedených, považuje nadriadený Krajský súd... potrebné poukázať na skutočnosť, že sudcom uvedené dôvody nie sú postačujúcimi na jeho vylúčenie. Od sudcu je nutné vyžadovať určitú odolnosť nevyhnutne spojenú so zodpovednosťou v justícii aj voči prejavom nespokojnosti účastníkov konania s jeho rozhodnutím alebo procesným postupom. V opačnom prípade, t. j. ak by prejav nespokojnosti (prípadne podania sťažnosti) mal byť predpokladom pre vylúčenie sudcu, účastník konania by mohol jednoduchým spôsobom zasahovať do zásady náhodného výberu sudcu, ktorou sa zabezpečuje ústavou garantované právo na zákonného sudcu a jeho neodňateľnosť.

S ohľadom na vyššie uvedené Krajský súd... nevyhlásil sudcu JUDr. Š. Z. z prejednávania a rozhodovania veci Okresného súdu... sp. zn. 8 C 504/2001.“

12. Aj keď sťažovateľ bližšie nešpecifikoval namietané porušenie „práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručenom ustanovením čl. 46 ústavy“ (bod 2 a 3), z obsahu sťažnosti je jednoznačne zrejmé, že sťažovateľova sťažnosť je zameraná výlučne na namietanie porušenia základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom, ktoré v sebe zahŕňa (je v ňom implikované) aj právo na nestranného sudcu.

13. Pre potreby predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd považoval predovšetkým za potrebné ustáliť obsah základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a následne zistiť, či namietaným postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 NcC 14/2010 mohlo vôbec dôjsť k jeho porušeniu v dôsledku existencie priamej príčinnej súvislosti medzi takýmto postupom súdu a základným právom sťažovateľa. Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v občianskom súdnom konaní zabezpečené inštitútom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 12 až § 16 Občianskeho súdneho poriadku). Z uvedeného dôvodu možno sudcu vylúčiť buď na návrh účastníka súdneho konania, alebo na základe návrhu samotného sudcu. O návrhoch oprávnených subjektov na vylúčenie sudcov rozhodujú nadriadené súdy v senátoch a v prípade sudcu najvyššieho súdu iný senát tohto súdu (§ 16 Občianskeho súdneho poriadku).

14. Obsahom základného práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (t. j. samotného sudcu, ktorý podal takýto návrh podľa § 15, resp. účastníka súdneho konania, ktorý podal návrh podľa § 15a Občianskeho súdneho poriadku) a vylúčiť nimi označeného sudcu(ov) z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (napr. I. ÚS 73/97, I. ÚS 4/98, I. ÚS 27/98).

15. Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné sudy. Základom nezávislosti a nestrannosti súdu je docieľiť právnu istotu, že práve sudy sú tými orgánmi štátu, ktoré poskytnú účinnú a nespochybniteľnú ochranu práva. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem jeho nezávislosti je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Podľa názoru ESLP sa subjektívna stránka nestrannosti sudcu týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne ich zástupcom. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Z judikatúry ESLP vyplýva, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriadiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti, aby neexistovali pochybnosti o nezaujatosti sudcu k účastníkom konania, prípadne ich zástupcom alebo prejednávanej veci.

16. V predmetnom prípade sudca JUDr. Š. Z. k námietke zaujatosti uviedol, že *„tvrdenia žalobcu ohľadom vedenia konania (pozri bod 11) sú prinajmenšom nepravdivé vo vzťahu k uvedenému obdobiu. Ako konajúci sudca konal primerane, pričom bolo to závislé od spolupôsobenia účastníkov... Tvrdenia žalobcu v ním vznesenej námietke objektívne vyvolávajú uňho ako konajúceho sudcu negatívne vzťah k žalobcovi, keďže tento neobjektívne napadá sudcu v súvislosti s rozhodovaním v tejto veci. Preto tieto tvrdenia, sú zo strany žalobcu nepravdivé, a ako osočujúce tvrdenia vyvolali u sudcu stav zaujatosti voči žalobcovi, závažným spôsobom spochybnili jeho nestrannosť, ktorý stav nastal po oboznámení sa s obsahom podania žalobcu. (Teda až následne ako subjektívna reakcia na návrh sťažovateľa, pozn.) Uvedený negatívny postoj sudcu vyvolaný žalobcom znásobuje fakt, že uvádza aj ďalšie veci 11 C 1271/00, 11 C 1215/00 a 13 C 522/0, ktorých koná. Z uvedených dôvodov ako konajúci sudca vznáša námietku zaujatosti. Na základe uvedených skutočností žiada, aby bol z pojednávania a rozhodovania vylúčený...“*

17. Vnútorne pocity sudcu o svojej nestrannosti a nezávislosti k prejednávanej veci a k účastníkom konania, prípadne ich zástupcom je potrebné akceptovať a predpokladať, pokiaľ sa nepreukáže opak, že nezakladajú dôvod jej predpojatosti. Z objektívneho hľadiska sa v danej veci snažil spochybníť nestrannosť sudcu JUDr. Š. Z. primárne sťažovateľ, ktorého argumenty týkajúce sa pochybnosti o nestrannosti sudcu sú síce podstatné, ale nie zásadné pre rozhodnutie o ne/zaujatosti. Skutočnosť – že zákonný sudca podľa tvrdenia sťažovateľa spôsobil „*dlhý čas konania i procesné pochybenia*“, ako aj „*spôsob osobného jednania*“ sudcu s ním – nezakladá pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu k prejednávanej veci ani k účastníkom konania. Týmto tvrdeniam sťažovateľa, ako aj konštatácii sudcu o jeho údajnej predpojatosti vyvolanej až po oboznámení sa s obsahom sťažovateľovho návrhu (teda ako následná subjektívna reakcia nemajúca žiadny vplyv na priebeh dovtedajšieho konania vo veci, pozn.), nemožno podľa názoru ústavného súdu prikladať vo vzťahu k posudzovanej problematike takú intenzitu a závažnosť, ktoré by založili pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu.

18. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 NcC 14/2010 a základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy na prerokovanie veci nestranným súdom. Krajský súd vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a následnej aplikácie na vec sa vzťahujúcich právnych noriem vyslovil záver, že „*sudcom uvedené dôvody nie sú postačujúcimi na jeho vylúčenie*“, a vo vzťahu k návrhu sťažovateľa konštatoval, že tento „*vyplýva len z jeho subjektívneho pocitu existencie pomeru sudcu k účastníkovi konania a súčasne z nespokojnosti s postupom sudcu pri prejednávaní predmetnej veci*“, pričom poukázal na zákonnú úpravu nepriznávajúcu možnosť účastníkovi konania „*žiadať o vylúčenie sudcu len z dôvodov, že postup akým sudca konanie vedie a akým spôsobom hodnotí dôkazy, nie je v súlade s jeho predstavou*“. Na základe týchto relevantných skutočností krajský súd nevyhlásil namietaného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci okresného súdu sp. zn. 8 C 504/2001.

19. Ústavný súd poznamenáva, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

20. Ústavný súd konštatuje, že namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti a vzhľadom na príslušné zákonné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku o vylúčení sudcov z prejednávania a rozhodovania vecí z dôvodu pochybnosti o ich nezaujatosti je aj náležite odôvodnené.

21. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd pri posudzovaní sťažovateľovej námietky zaujatosti sudcu JUDr. Š. Z. vychádzal z príslušných zákonných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Podľa názoru ústavného súdu z uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 NcC 14/2010 z 23. júna 2010 nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na už uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označeným článkom ústavy.

22. Na základe už uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľa už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 8). Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2010